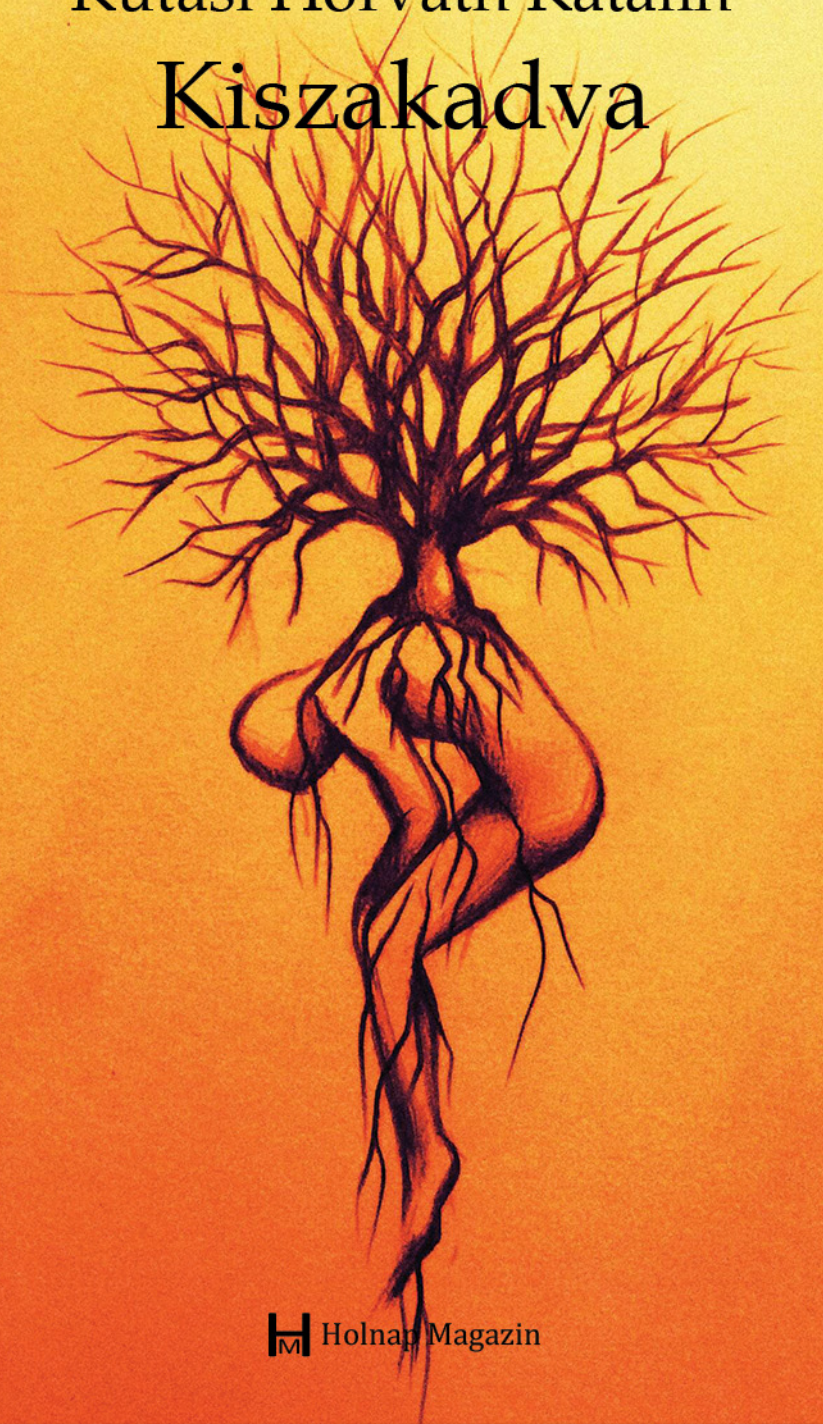

Kutasi Horváth Katalin

Kiszakadva

Kutasi Horváth Katalin

Kiszakadva

2016

© Kutasi Horváth Katalin 2016

Felelős szerkesztő: Bakos József

Szöveggondozás: Bakos József

Borítóterv: Holnap Magazin

Borító grafika: Ivanics Deák Mercédes

www.kilatasokk.eoldal.hu

Illusztrációk: Kutasi Horváth Katalin

© Minden jog fenntartva!

Felelős kiadó: Bakos József – Holnap Magazin

E-mail: holnapmagazin@gmail.com

www.holnapmagazin.hu

Nyomdai munkálatok: RB–Bindex Kft., Miskolc
Megjelent 27,4 A/5 ív terjedelemben, 116 oldalon

Kutasi Horváth Katalin

Kiszakadva

Köszönetet mondok verslistás barátainnak:

– **Baranyai Attilának**, a Barátok Verslista vezetőjének, aki a Kép-fantázia és a Gondolatok festményekre, fényképekre c. játékok által készített versek írására

– **Hanyecz (Lám) Etelkának és Sárközi Mariannak** (egykori tagnak), akik a Szó-Szövők nyolc alapszavát meghatározták

– **Petres Katalinnak**, aki a megadott Szólások, közmondások révén ihletett versírásra

– **Keszy-Harmath Dánielnek**, aki az Inicialéknál határozta meg a versek rímképletét, témáját és visszatérő kezdőbetűjét; a belső havi pályázatok ötlete is tőle származik

Az ő kiírásukra, a Verslista játékainak, pályázatainak keretében született meg itt olvasható verseimnek jó része. Köszönöm, hogy „megrontottak”, s bár továbbra is inkább prózaírónak érzem magam, általuk elkalandoztam a versek birodalmába is.

Kutasi Horváth Katalin

Ars poetica helyett

Megfelelés

A kóbor lovagok kora lejárt.
Nem adnak ihletet Dulcineák.
A hallgatás nem szül emberséget,
A nyers erőt nem hívnám erénynek.
A csönd sem a megdermedt igazság,
Ha tisztul az elme, az ad tartást.
Gyakorolj költői magatartást!
El kell még telnie néhány évnek,
Hogy megfeleljek, ha számon kérnek.

Hogy megfeleljek, úgy hiszem,
Kevés a lelkiismeret.
Költővé érni rettenet,
Úzött, letisztult értelem!
Ha csönd hallgat a sötétben,
Nem nyugodhatsz te is tétlen!

Fogyatkozik már az erőd?
Hallgatásra buzdít velőd?
Nem nyerhetsz így ihletet,
Kóborolhatsz eleget!

Emberré lettünk

Telnek az évek egyre-másra,
Kergetik egymást az évtizedek.
Múlik az ember kitartása,
Gyermeki létünk fel-feldereng.
Századok írnak történelmet,
Ezredek titkát őrzi a Szphinx.
Millió évek elszaladtak,
Milliárd méri Föld idejét.
Káoszból érett naprendszerre...
Keringő-forgó emlékezet.
Mióta él hát ember e bolygón?
Hogy, s mikor jött létre, mint született?
Hiába kérded, nincs biztos válasz,
Rejtélyek mélyén képződhetett.
Megkövült emlék: ősi hulló.
Borostyán étke: gyantaebéd.
Infókat közlő génszerkezet,
Megannyi múltból ásott lelet.
Csúszunk-másztunk, lábakra álltunk,
Egyre csak nőtt az agytérfogat.
Tudatra ébredt majmok népe,
Munkára termett ügyes kezek...
Érzünk, vágyunk, szívünk kitárjuk:
Emberré lettünk. Azok vagyunk?

Ma-vágó

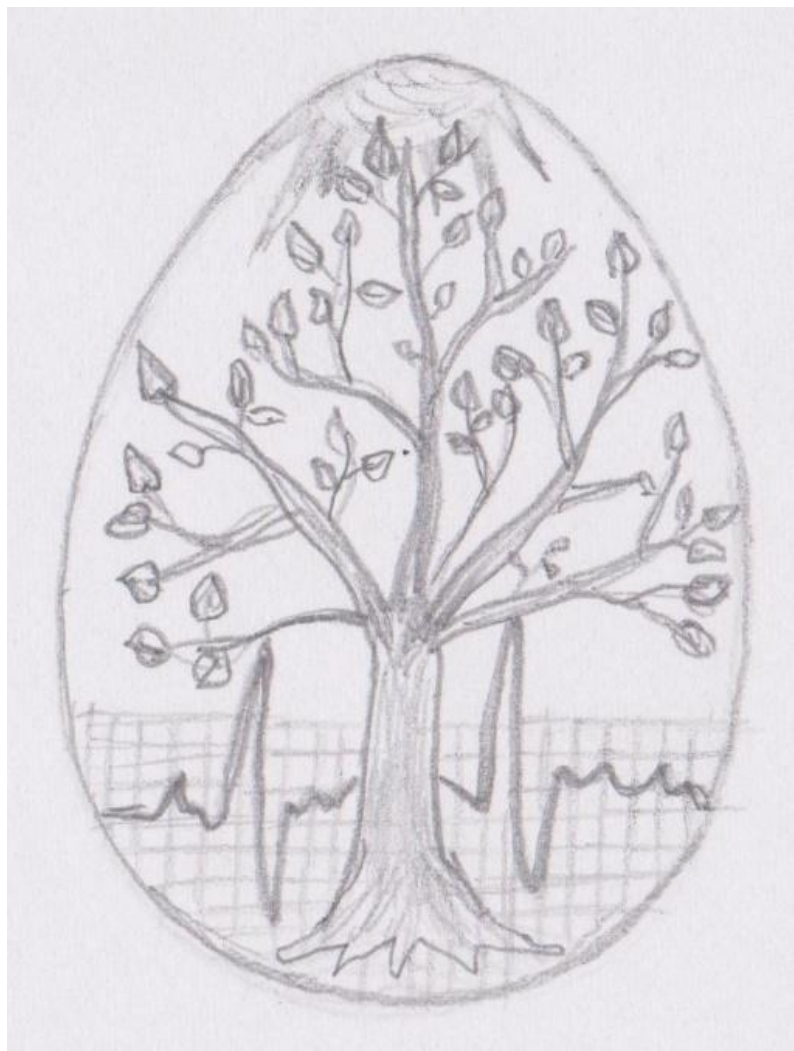
(József Attila Favágó című versére)

Vágjuk a mát téves halomba,
kényesül a gögje visongva,
szitokszó hull szelíd jajomra,
hibáztat, tüskét szúr húsomba –
virrasztva futnak perceim.
Arrébb a közöny hátrafordul,
bennem a múlt erénye mordul,
hajnal riaszt, volt-erény szökken –
az éjvilág most nagyot hökken:
lerágom fásult körmeim.
– Ej, tedd a dolgod, ne botránkozz,
Ha ma-vágó vagy, ne csodálkozz!
Ha magad jelölöd meg kérged,
rád vicsorít majd éber férged –
éles fejszéd már vigyorog.

Kívánság

Levendulaillat, kakukkfű virága,
Az utcánkban nyíló akácfa hajlása,
Orgonából csokor ballagó-asztalon,
Halványlila kendő fiatalasszonyon,
Felboruló emlék Örkénynek asztalán,
Lilas árnyú tinta ítéshirke lapján...
Mind-mind felsejlik most, emlékembe téved,
Ahogy most a szemem a festményre réved:
Színei hölgyének ruháján megakad,
Lila fodor redőz múltat és árnyakat.
Ibolya bársonya meseerdő mélyén,
Mályvaszínú álom kispárnának szélén:
Mind a kettő átjár, megpihenek benne,
Olyan nyugodt minden, mintha béke lenne...
Indigókék fényben fürdőzik a tenger,
Hadd maradjak mindig, ami vagyok: ember!

Az Élet

A tánc vége

A világ azonnal táncra perdült,
midőn a tiszta szándék elferdült.
Fekete ruhában libbent hosszan,
tudta, így sokakat jól felbosszant.
Keringett tovább a bevált pályán,
férgesült gyümölcse életfáján.

Egyre csak hajlong, kecsesen lépked,
gonoszságával még mindig kérked'.
Vonaglik kéjjel, hazug reménnyel,
vágyakat röptet, játszik szegénnyel.

Hiába fátyla, látszik az arca,
eldől a Jó és a Sötét harca.
Halálba nyargal, gyorsul a ritmus,
keserv az élet, kiszáradt citrus.
Szédülten ájul száraz avarba,
lelketlen teste már kifacsarva...

Álca

Tetemek vesznek körbe minket,
élőnek álcázzák magukat.
Bár felém jönnek, szemben ülnek,
nem mutatják meg az arcukat.
Egy-egy kütyüt néznek meredten,
senki sem hallja, ha kiáltok.
Alig mozdulnak, épp csetelnek.
– Én is fölszállnék! – morgolódom.
Hány éve várom, hogy lecsengjen.
Hiába, nem enyhül a roham...
A kémények egyre füstölnek.
Ontják az újabb mobilokat.
Egy emberibb bolygót álmodunk,
melyből az önzést kirekesztjük.
Falanszterré válik világunk,
ha álruhánkat nem menesztjük.
Ha elolvadna szívkohónkban
jégtömbbe keményített dacunk,
Törekednénk jóságos szóra,
fennmaradna emberi fajunk.
Ha már a kígyóra hallgattunk,
s nincs keresnivalónk a Kertben,
Inkább az Édent másolgassuk
a gépi poklot kirekesztve!

Burkoltan

Báranybőrt viselnek, pedig rút ordasok.
Sikerült kilesnem, bár szégyenlős vagyok.

Fülig elpirulva bűnük felismerem,
leleplezésükre gondolni sem merek.

Erköcsbe burkoltan csap rám szóostoruk,
kínzó börtönné lesz hamis kolostoruk.

Hunyorgó létem míg pislákolni látszik,
bolondos vágyammal víg áprilist játszik.

Hiába is látom búsnak a jövőmet,
nem könnyezem meg majd saját szemfödőmet.

Behálózva

Hálót fon ez a rusnya kéjenc,
rosszabb, mint egy fizetett bérenc.

Párkát játszik, csorog a nyála,
mesterműve vágyak halála.

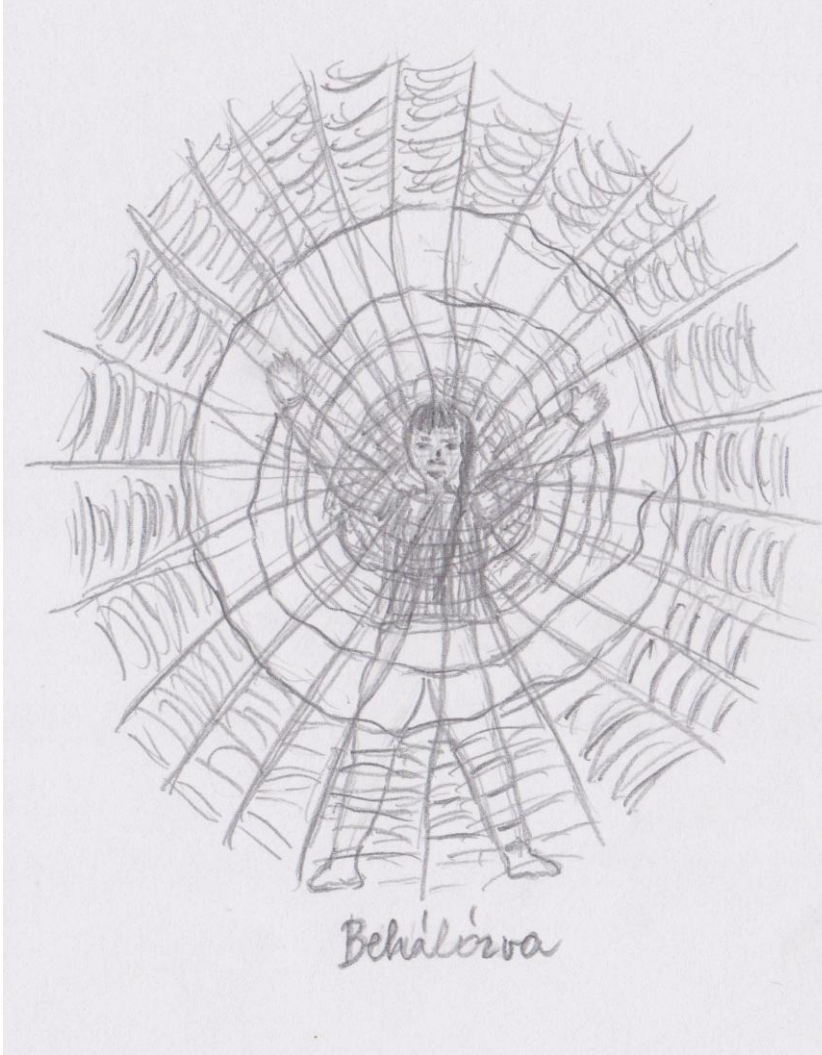
Selymet göngyölít, kérget bélel,
harmat cseppjében mérget érlel.

Meghitt múltat csillant az ágon,
most egyedül vagy a világon.

Bár behálóztak, körbenézhetsz,
magadban felmentést intézhetsz.

De nincs kegyelem, nincs itt féltés,
halvány remény a visszatérés.

Áldozat voltál, az maradtál,
kő helyett most fűbe haraptál...

Emésztetlen bánat

(Kép-fantázia)

Mindent látó szemek: őserdei isten?
Legyezőnek tolla? Elvarázsolt pikkely?
Bagoly huhog alatt, verdesi a szárnyát,
Keresi az élet örök igazságát.

Létünk barlangjában denevér hunyorog,
Agyunk kriptájában sok kérdés nyomorog.

Vibrálnak a fények, figyeld csak a hatást,
Az eltiport lélek nem látja a varázst!

Tükröződő gyémánt látszat boldogságunk,
Beszippantja erőnk tölcsekes világunk,
Feltörnek a lángok, küzdünk egyfolytában,
Háborog a szívünk, s csalódunk a mában.

Szempillák hullanak, mind levelet várunk,
Nem jön a kék madár, nem kopog postásunk.

Örvénylő vértenger, feltörekvő láva,
Kígyó bendőjében emésztetlen bánat...

Feltételelesség

Ha a vágyak körülöttem nem incselkednének,
Ha a sors kötelével nem fogna be rabjának,
Ha létbokraink újra örömtől reszketnének,
Ha a szentek a képekről ránk mosolyognának,
Ha a női praktikák hatékonyak lennének,
Ha egykorvult énjeim mind kecsesen járnának,
Megkoszorúzva állhatna életemnek szobra,
Aranyat tükrözne, csupa szépről árulkodna.

Hínárok közt

Hínárok közt úszom, kóstonlat az iszap.

Tavirózsa nyílik, talán engem sirat.

Lehúz bánatsúlyom, a felszínre vágyok,

Körülvesz az örvény, hiába kiáltok.

Túl nagy a tófelszín, nem látom a partot.

Léleksajkám inog, eddig még megtartott.

Jó lenne egy zöld ág, kapaszkodni benne,

reményt támasztana, hittel kecsegtetne.

Kellene egy galamb, aki elejtené,

megszállhatna akkor a vágyott békesség.

Célba vergődhetnék megoldást találva,

bánatom süllyedne inkább a mocsárba!

Révbe érés

Távol a móló, múlt települ rám.
Templom hajóján pattan a labdám.
Térdemen tartom, dekázni készül,
Szentély falába bal lábam épül.
Karom kitárul, egyensúly támad,
Kegyúri család szelleme árad.
Sírok alattam, kék ég felettem,
Kőmaradványok titkát feledtem.
Szent Kristóf hagyja, elnézi tornám,
Összpontosítok, hozom a formám.
Törökök dúlták, égették tornyát,
Néptelen falu elhurcolt sorsát
Meggyötört kövek most eltemetik,
Pajkos nap fényét még visszaverik.
Fénylik a labda, derűt sugároz,
Így szól az emlék, a múlt a mához.
Ki tartja meg hát, figyelve sorsunk,
Földünk golyóját, viselve gondunk?
Kéne a mérték, józan belátás,
Kevés ehhez az érési szállás.
Ecséri romnak békéjét látva
Megcsillan bennem egy szerény "hátha":
Terheket hordva egyensúlyt tartunk,
Jól vitorlázva elérjük partunk...

Fent és lent

Csillog a fodor, árad az áram.
Tarajok közt villan a fényes ezüst.
Reszket a folyam, vibrál a tajték,
Csobban a mámor, háborog a lét.
Hiába aranylik, csillan a felszín,
Könnyen hevíti a nap sugara.
Hasítja árnyék, hajó motorja,
Meginog rajta a villódzó ég.

Fecseg a felszín, könnyedén zajlik,
Nyaldossa egyre a fellegetket.
Tükröset játszik, kelleti habját,
Párját ritkítja a rekkenő fény.
Halak pikkelyét megfényesíti,
Veszélybe libben az izgő sügér.
Gyönyörűséget sugároz minden,
Rettenet csapkod, hiába remélsz.

Madár karmában kopoltyú tátog,
Egyre messzebb már a folyófenék.
Biztonságodból kiemelkedtél,
Medernek mélyén a homok dalolt.
Sötétnek hitted, elszomorított,
Magányod éjén csak súlyos kő állt.
Felfele úsztál, tempóztál egyre,
Azt hitted, fénylik, hát szép felszín vár.

Csalóka mámor feltörni, vágyini,
Vakító fényben meséket látni,
Rideg valóság józanít ott, lent,
Lassul a tempó, nyugalmat így lelsz,
Hány kincsesláda merült a habba,
Súlyánál fogva szürke iszapba?
Hidd el hát végre, aranyad rád vár,
Ne bánd, hogy moha rejti varázsát...

Kiszakadás

Elveszek lassan volt-világomból,
Valami készül, rám vicsorít...
Elmenekülnék, messze eveznék!
Zárdába zár most az új, zord muszáj.
Öröm a múltam, álommá szépül,
Maradni vágyom, de örvény kap el...

Kettősség

Kikelet kopogtat, kertembe kacsingat,
szelíd szavú szellő szisszenve szólongat.
Rebben a rigószárny, rekettye rárezdül,
halk hegyek hajnalán hűs halál hegedül.
Sajdul a sáfrányom, sarló simogatja,
oktondi orgyilkos osztalékát ontva.
Babér babusgatja, búsan bajmolódik,
zergevirág zizzen, zuzmó zúgolódik.

Körök

A túlvilágban nem kell hinni, sem csalódní,
A Föld kering, forog, el lehet kajlódni.

Csapatba verődnek, fel s le szállingóznak,
Bolondul élnek, csakis kéjre áhítóznak.

Figyeld, könnyen pottyán a nyárfa levele,
Ilyen egyszerű hát az élet menete.

Lepke-létük illékony, repdeső pihe,
Örületben foszlik szét Didóék hite.

Szerelem halottjai közt a Pokolban
Szemiramisz, Trisztán, Parisz egy csokorban...

Kleopátra mellett Helénát is látjuk,
Nem lehet, hogy holnap te leszel a párjuk?

Koppanások

(Arany János: Kertben c. versére)

Gyümölcsfáim közt bíbelnék mélán és nyugodtan,
Ám a magányos gerlice búgása kizökkent.
Azt hittem, Kópé, a harkály kopogtat unottan,
De semmi nem mozdul a kertben, ő is meghökkent.

Halotti ének hatol a fülembe, révülök,
Közben koporsón koppan a szög, szomszédom gyászol.
Mily érzéketlen emberek járnak itt, rémülök,
Felsír a csecsemő is, de ez itt nem a jászol.

Megrogygiant a kémény a már elolvadt hótól,
Az elhunyt hitves teteme idegenül mered.
Átmelegedne a szív az együtt érző szótól,
De a bánatos férj rokonsága érdektelen.

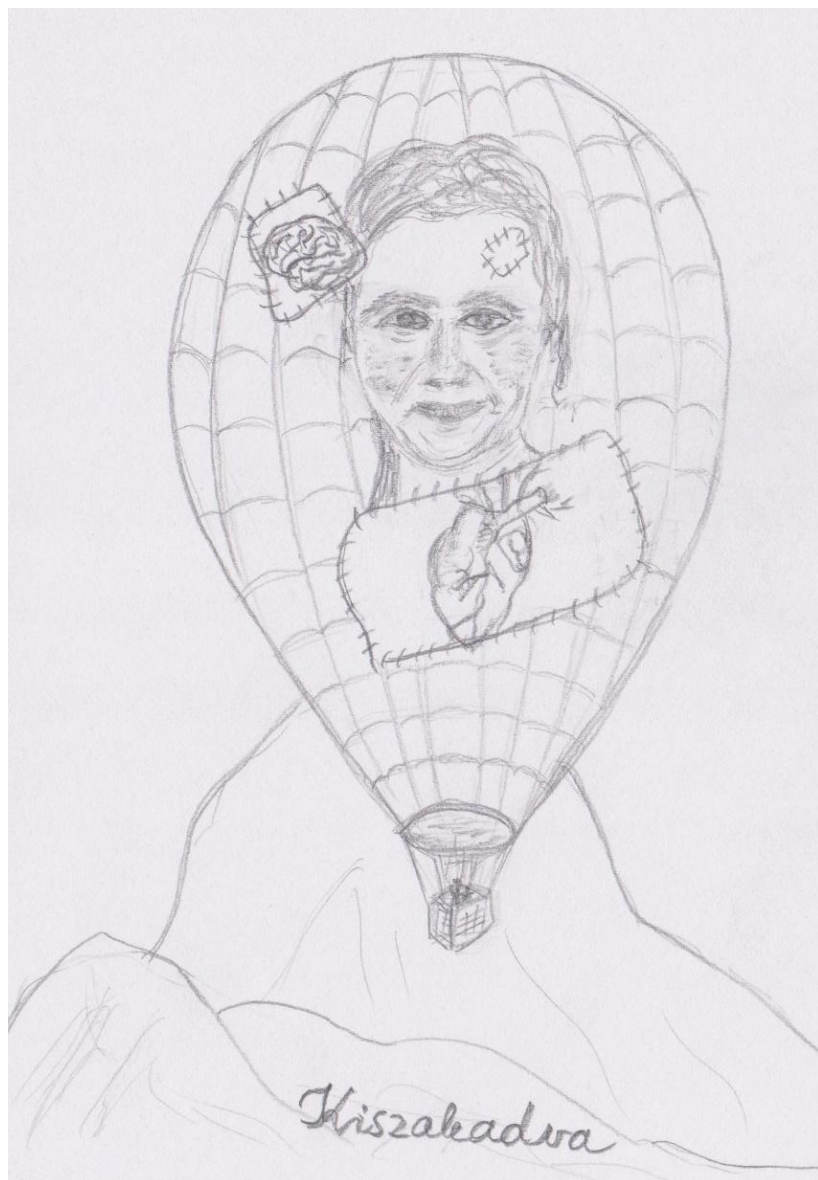
Sajnos nemcsak álmodunk, ez a szintiszta való.
Hány éve kiáltok riadtan, nagyot sóhajtvá:
Mindenki közömbös, vagy képmutató és csaló?
Miért nem érdekli az embert a másik baja?

Ballagáskor

Megértettük végül egymást,
zöld ágra vergődtünk.
Megbeszéltünk néha egy s mást,
már meg sem lepődtünk.
Kiismertük egymás titkát,
társakká szerződünk.
Láttatok bennem a ritkát,
szolgákká szegődtünk.
Hallgattatok intelmeim,
tán igazat adva,
beadtam a derekam is,
szépen elballagva...

Kiszakadva

Arany nap dúdolván kandikált az égen,
Léggömb voltam egykor, kipukkadtam régen.
Nem is néztem körbe, árnyékok siettek,
Langyos szellő hajtott görnyedt leveleket.
Elszakadt a cérnám, próbálták kötözni,
Lehetetlent vágytam: magasban körözni.
Ragyogott a remény, kacéran megcsillant,
Gagyogott a gyermek, üvegszilánk villant.
Koldus-szívem tárul, megoldásra vágyik,
Olyan ember nem él, ki sosem hibázik!

Mederben mordulva

Zúg a víznek sebes árja,
Beszédes a némasága,
Nem folyhat már visszafele,
Sietve zúdul lefele.

Életemnek áradása
Szerencsémnek ár-apálya,
Kibékíthetetlen szele
Odüsszeusztól nyert heve.

Lelkem örök lázadása
Kavicsoknak koppanása,
Feljajdulok, meghökkenek,
Súrlódom és felszökkenek.

Kavargok és kavarodok,
Megütődve felmordulok,
Formálódok a világban,
Elpihenek folyóágyban.

Eltöröm a fény játékát,
Kijátszom minden fortélyát,
Befogadom eső cseppjét,
Harmat vizét, hónap pelyhét.

Elragadom leveledet,
Elsodrom a gyökeredet,
Más medret is kereshetnék,
Körforgásban megébrednék...

Megtalálnám eredetem,
Kényelmes kis kerevetem,
Felmérhetném, merre tartok,
Hol is érhetnék jó partot.

Hunyt szemmel még áradozok,
Éjente is fáradozok,
Tisztára mosom a szennyest,
Híven tükrözöm a fenyvest.

Sebes víznek zúgó árja,
Bőbeszédű némasága
Utat nyert hát, kavarogva,
génspirálra csavarodva.

Megfejtve – kifejtve

Szellő kér fel táncra hosszú út porából,
felrepít a múltnak zűrös távlatából.
Zöld ágra vergődve jutok ki a mából,
lassan engedtem csak magam igazából.

Ott volt a megfejtés, nem akartam látni,
érteni meg végképp, idomodni, várni,
nem az én stílusom, ezt hamar meglátni,
hogyan lehetne akkor tőlem megkívánni?

Rózsáim közt

(Dezső Ilona Anna Rózsáim c. festményére)

Elhanyagolt kertben régi korok árnyán
rózsalugas bókol, tüske ül az ágán.
Hamvas, ívelt szirmok bordó, bársony álma
hogya elaludnék, tán valóra válna.
Előkelő ruhám kecsesen emelném,
egykori bánatom sohasem feledném.
Hercegnői létem múltamban fellelném,
rózsáim közül a legszebbet keresném.
Meséket idézne lugasom, erecském,
pallókon lépdelnék, keszkenőm félteném.

Szökőkút dalára lelke megindulna,
Jó pár szírom nyílna, rózsám kitárulna.
Vadregénybe illő bokrok közt csitulna
heves indulatom, s szívem is virulna.
Napernyő árnyában fehérségem védve,
Rám nézne a rózsám emberségem kérdeve:
– Elég szép vagyok már? – esdekelve nézne,
őreá tekintsek, ne forduljak félre.

De ha őt leszedem, csak idő kérdése,
mikor jön rá, dőre volt epekedése...

Izzító

Piros rózsza harmatfodra, pipacsszirom árnya,
Epren megecsillanó tavasz, roppanó cseresznye,
Csábításnak ajakírja, őszi fának vágya
Vörös fátylat terít széjjel vérszínezte kéjjel.

Alma mérge általjárt már, lángol minden álmom,
Hegyes paprika ereje, ördögüstnek tüze,
Forradásnak kíneserve, felizzó világom
Emlékeim élesztgeti, múltam idézgeti.

Éget, lüktet, csalán marta karjaimat minap,
Napnak heve pirosított, megszínezte arcom.
Aki tilosban jár néha, előbb-utóbb kikap,
Darabokra hullik, reped, világunk meghasad.

Babos kendő régi képen, idejétmúlt ruha...
Pöttyös labda pattan arrébb, hullahopp is forog,
Zsírosbödön piros máza pattogzik, tán lyukas,
Megkondul a tejeskanna, s rozsdás minden lakat.

Pirosul az égnek alja, alighanem szél lesz,
Napnyugta ez, értékeld át! Rád virrad a hajnal?
Pirult szűrőn nézd az eget, eddig csak ő kémlelt,
Hátha vidámabb lesz akkor ez a sötét aggkor.

Odakint

Koldus-szegényen tengeti napját,
dúdolva réved, rejti haragját.
Régóta él már utca porában,
vigasztalódik bor mámorában.
Léggömbnek nézi napnak korongját,
Magán hordozza minden koloncát.
Elszakadt inge, foltos gatyája,
egy matrac, pokróc egész tanyája.
Ragyog az arca, csurran a kápé,
langyos a reggel, jut leves, Tádé!

Kizárva

Elvesztem a múlt hónapban.
Vadul kerestem önmagam.
Elmerengtem, hol maradtam.
Zörrent a kulcs, kizártam magam.
Őszi folyón ha visszatálálok,
Még tán felismerem, s beengedem magam.

Lélekkarc
(Kép-fantázia)

Hiába próbáljátok színekkel
átfesteni a karcos üveget!
Felsértitek újra – tövisekkel
szántva – törekeny, kényes lelkemet.
Békítőn hullámszik pár kékes ív,
sok mindent elbír a szerető szív.
Zöldet mindenképp mázoljatok rám,
a fű bókolva hajoljon hozzám.
Módjával csak, a sárga veszélyes,
nem irigy leszek, csak szenvedélyes!
Fölfuvalkodott hólyag, galambbegy,
papagáj vagy dínó, jól helyezkedj!
Feléled a múlt, születik a ma,
kavarog a jövő, hasad a fa.
Ha szépen gurul az üveggolyó,
ne kérdezzük Khárónt, hol a folyó...

Passz

Feszül az izmom, barnul a hátam, várok.
Karom árnyéka nadrágom csíkja, szálllok.
Emelem térdem, hajlítom lábam, nézem:
– Megáll a labda? Elgurul végleg? – kérdem.
Nyakamba nyilall, zsibbad a combom, tűröm,
Inamba nem száll, bátor a szívem, nyűvöm,
Támad a görcs is, feszül a mellem, számolj,
Bírom a fájást, könnyedén élek, vádolj...
Fél lábam megtart, tartom a hátam, óvlak,
Passzolom labdám, átadom, vedd át, óvjad!

Madárúzó

Nyűg dühével megátkoztak,
Haragszol a világra,
Értetlenül nézel körbe,
Megindulnál – hiába.
Nem visz már úgy fájdó lábad,
Megnőtt a súly kezében,
Lehetetlen vágykavalkád
Mozgolódik lelkedben.
Hol van már a régi virtus,
Csatárszellem tovaszállt,
Küzdelmes egy életpálya,
Ezer fájás rád talált.
Májad tépték, szíved marták,
Véred hány túból fakadt?
Merre vagy, híres Heraklész?
Kergesd el a madarat...

Rezdülés

Szellő-rezdületlen éjben
vihar korbácsolja szívem.
Felcsobban egy régi kétely,
megzavarja konok hitem.
Hullám csillan, elmerengek,
nem hagy nyugodni sejtelmem:
Milyen idillikus világ,
s mégis mennyi bánatot lát!

A sok ember mind békétlen,
felkavarja nyugodt lelkem.
El sem követem a hibát,
s máris kígyót, békát kiált.
Átlátszó a tónak tükre,
mégis alig hiszek benne:
Valójában én lennék ez?
A múlt árnyéka környékez.

Szemrehányó velem szemben,
szörnyen vádló tekintete,
kérdéseket tükröz szeme,
Mégis egyre csak dédelget!
Lágyan nyúl felém a keze,
Szelíd minden érintése.
Bár tudnám, hogy mit akarhat!
Elaludnék. Betakarna?

Ritmusforgó

(Dezső Ilona Anna Balerinák c. festményére)

– Körben forgunk, táncot járunk,
Könnyedségben nincsen párunk.
Földet sem ér a mi lábunk,
Mint a fecske, úgy cikázunk.

– Lenge szellő libbent köztünk,
Alig éltünk, elköltöztünk.
Egyre-másra kergetőztünk,
Művészettel befertőztünk.

– Nem érezzük testünk súlyát,
Elkendőzzük magunk búját.
Elzsibbasztjuk lábunk ujját,
Súroljuk a Pokol bugyrát.

– Áhítattal átitattunk,
Fájdalmunkat rátok raktuk.
Lenge ruhánk ringatgattuk,
Vágyunkat örököül hagytuk.

Vágyaim patakja

Ha vágyaim patakja itt folya melletttem,
Ha sóhajomnak hídja ívelne felette,
Szebb volna tán létem is, víztükre csillogna,
Szikrázó napsütésben boldogan csacsogna.

Elindulnék partja mentén, fel, a hegyekbe,
Boldogságot, új hitet és reményt keresve.
Megnyugodnék megízlelve tiszta forrását,
Éltem során élvezném patakom sodrását.

Megmosnám az arcomat, felfrissülnék tőle,
Kezeimet kulcsolva jót innék belőle.
Köveket is gyűjtenék, mindet megcsodálnám,
Hisz valamennyiüket vágyaim formálták.

Ha a patakmedret senki be nem szennyezné,
Ha a csúnya szitkokat mindenki feledné,
Szépen tündökölné, ezüstösen ragyogna,
A fürge pizstrángoknak vidáman csobogna.

Lezúdulna föntről, ahová rég vágyódom,
Elragadná bánatom, amin még rágódok.
Megtelhetne szívem lent is igaz örömmel,
Nem akarnék semmit már foggal és körömmel.

Ha ez a kis patak itt dalolna melletttem,
Ha bármikor láthatnám, s meríthetnék kedvet,
Magszépülne életem, nyugalmasan folya,
A pizstráng és a napfény együtt viháncolna.

Világszövet

Ágak-bogak harmat-kése,
megvillanó csapda fénye –
átszővi a múlt emléke,
sötét árnyak szív-döfése.

Jövőd tenyeredbe vésve,
vérköreid megkísértve,
nyughatatlan sietséged
fondorlatos cselvetésed.

Póknak hálójában ébredsz,
szövevény-bölcsőbe révedsz.
– Nyolc lábaddal el is tévedsz!
– Csáprágókkal nem vetélkedsz...

– Selymet szőhetsz. – Elvetélhetsz!
– Megtaposva tovább élhetsz,
mérgeiddel el is emészthetsz,
nyolc szemekkel megkísérthetsz!

Raktározhatsz, visszaélhetsz,
kegyelmet te is remélhetsz...
– Csillaghálót mégsem téphetsz,
mit akarnál, térjél észhez!

Józanító szavak mérge
ázott fának puha kérge.
– Ne számíts nagy vendégségre,
átmeneti földi léted!

Vágyak keringője

Ha a vágyak és az álmok
találkozhatnának,
ha létezésünk főterén
összefuthatnának,
hol cipőjünkkel kopognának
ropva a táncot,
a flaszteren mind megízlelnénk
a boldogságot.

Hogyha nem kergetnénk egymást
fájó mondatokkal,
s lemázolnánk némely szavunk
néha korrektossal,
az esős őszi napok
ragyogóbbá
válnának,
a romlott leánykák is
megtisztulást
vágynának.

Az álmok és a vágyak így
átölelnék egymást,
örömeink helyszínén tán
ígérnének egy s mást,
cipősarkuk kopogtatva
indulna románcuk,
összhangba is kerülhetne
mondatuk és táncuk.

Mázolmányok helyett virág
díszeleghetne tán
az őszi napsütésben a
bérházak oldalán.
Keringőznének a napok,
lágyan suhannának,
s a romlott erkölcsökre így
fittyet hányhatnának...

Vándorlás-ok

Keserűség nyom a porba,
Tüzes mérgem csitulóba'.
Merre vihetne a lábam?
Mindig lassabb, mint a vágyam...
Erdőség lesz menedékem,
Rideg barlang fedezékem.
Hogy mi bajom? El nem mondom,
Mások kedvét el nem rontom!

Vöröslő vágy

Piros világot mutatok én,
hol minden piros, vöröslő vágy.
Piros a szégyen és az öröm,
piros a harag, piros a vád.
Piros a blúzod, véres sebed,
piros az orrod: fagy üti meg.
Pirosan lüktet riadt szíved,
vörösre sírod bágyadt szemed.
Piroslik bőröd, csalán szúrja,
piros, ha viszket szúnyogmarás.
Pirosan izzik tüzes parázs,
vörössé válik múltó varázs.
Méregtől gyullad rózsás arcod,
Tenyered csattan, piros helye.
Dörgölöd orrod, színes máris,
piros az ajkad, rám csücsörít.
Poklok bugyrában forrong a kín,
lávaként forttyog, tetemre hív.
Piros a gomba, mérges az is,
túl szép az alma, férges, hamis.
Beleharapnál, kétely virít,
tudásra vágynál, Faust sikít.
Feledjem álmom? Feladjam hát?
Csipkebogyók közt érett vágyam,
hűtsem le végleg örök lázam?
Piros a hajnal, piros az est.
Egyre reszket a felhevült test.
Sebed felszakad, vérzik újra,
reményt keresgél, tüske szúrja.
Piros ribizli nedve csorog,
Vörös blúzodban árnyad kopog.
Érik a málna, szörpnek készül,
ki tudja, mi jut osztályrészül?

Bohócbábként

(Dezső Ilona Anna Bohóc c. festményére)

Bohócnak születtem! Ejnye, kérem szépen,
megtudhatnám végre, mi is az én vétkem?

Bánattal szememben nézem a világot,
nem felejteth engem, aki egyszer látott.
Néhányak szívében fájó nyomot hagyok,
szerencsétlen flótás, tréfagyáros vagyok.
Elvesztett reménnyel, ügyetlen léptekkel
botladozok egyre, s számíthatok kegyre?

Lélegzetem hamis, kerekded orrom is
hiába piroslik, fájdalmam nem foszlik.

Báb lett énbelőlem, fut a hit előlem,
rózsát is nyújthatok, te is elmész tőlem.

Földig tiport énem engesztelhetetlen,
Megvetés, gúny, kacaj nyomorítja lelkem.
Kapaszkodnék följebb, ne húzna le hátsóm,
visszamásznék hozzád, bárcsak lenne hágsóm!

Erőtlenül állok, földobom a talpam,
A mókákban rejlik az összes hatalmam!
Fölnézve az égre mélykék színpad tárul,

Alázottak baja Bajazzóra hárul.

Zoknit igazítok, magam is becsapom,
piros-sárga cipőm jellemzi tegnapom.
Elbágyad sóhajom, lebiggyed ajakam,
emelem kalapom, behúزم a nyakam.

A halász

Merre lehet most a szákom?
Hová bújt, mér' nem találom?
Csónakom indulna egyre,
várja a víz végtelenje.

A varrónő

Szemlél, méreget, szabdal,
írhát, bőröket vagdal.
Centi libeg a nyakában,
kréta lapul a markában.
Fodrokat, csipkéket tűzdel,
szoknyákat, nadrágot tűz fel.
Egyre csak varrogat, számol,
orsókat, spulnikat rámol.
Tervezi, ölti ruhádat,
nem varrja össze a szádat,
bármennyit jártathatod,
munkáját bírálhatod.
Tübe fűz, egyre csak fércel,
próbababákkal is élcel,
gombokat kínál a blúzhoz,
nem ragaszkodik a blueshoz.
Szívesen elhallgat más is,
kéri a sárga cérnát is.
Egyre csak hajtja a gépet,
nem láttál soha ily' szépet,
Passzol is rád, ami készül,
Hordhatod, míg el nem évül.

Szerelem

Egy öreg pár

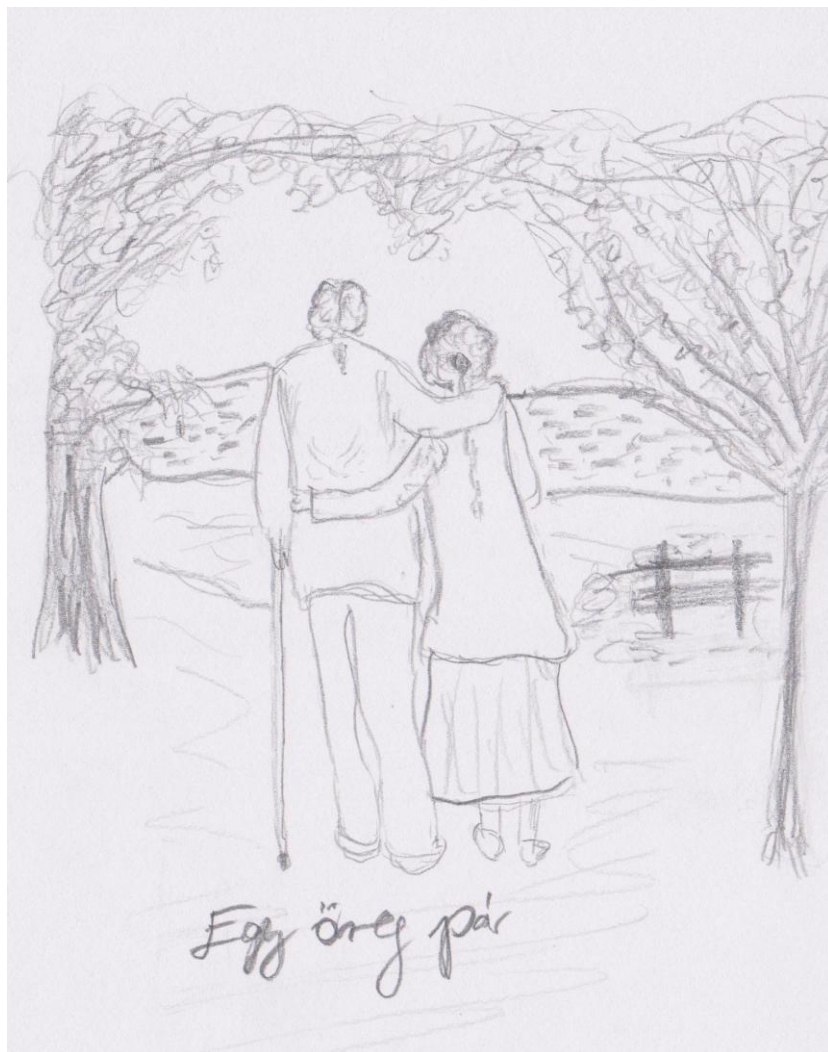
A fák közül most felbukkan,
egy kis házaspár tipeg elő
kéz a kézben, gyengéden egymást segítve, szívmengető!

Alázatosan meghajolnak,
meggömbítette hátuk már
a Sors kíméletlenül,
hasonlót is ritkán láthatunk. S lám...

Megjelenik előttem,
ahogy ujjad megérinti kezem
finoman, mint akkor, először,
ám most a jövőben teszed.

Megölelsz képzeletemben
reszketeg kezeddél, szelíden
megsimítva lisztes hajam,
mely ekkor is épp feléd libben.
Csodálkozva ráncolod homlokod,
szemembe nézel mélyen
hát, s választott csillagunkat
tükrözi az, mint akkor éjjel.
Halványabban ugyan, s igaz,
egymást is mind gyengébben látjuk
romló szemeinkkel.

Nézd csak!
Nem beteljesületlen álmunk!

Ébren álmodva

Mióta álmodunk ébren,
miért nem teljesülhet vágyunk...
Hány éve kergetjük már a foszló mámort,
s mondd, merre járunk?
Ha sírva elolvad mellőlünk a sok jégcsap,
még sajnáljuk?
Ha tavaszt vár a lelkünk,
akkor a telet miért csodáljuk?

Nem mozdul a megdermedt kéz,
gémberedik, satnyul az emlék.
Az erdőben ezer tetem hever,
fák csonkja, korcs düledék.
Ha kéményeket látnék sorban,
én is velük füstölögnék,
s ha egy kertben kutya volnék,
talán még rád is vicсорognék.

Hogyha egyszer rád kiáltok,
menekülj, fuss, engem ne vádolj,
csupán egy álom része voltam,
szólígtattam én is Ámort,
nem volt szűkmarkú soha,
bőséggel szórta az édes mámort.
Ha végleg elaludnánk,
tán megvalósulna ez az álom...

Életvonalaink

Szemeid megteltek meleg fénnel,
Csúcsokról ránk leső reménységgel.
Tenyeredben ígéret moccant egyre,
El nem árult álmaink titka lebbent,
S szívünk minél gyorsabban dobbant újra,
Sziszüphoszként néztünk a sziklasúlyra.
Merengve nézem a szelíd völgyet,
Mégis kidönti a vihar a tölgyet?

Zománcos bögrémben megcsillan arcod,
Nem kímél jelenünk, fizetjük sarcod.
Szirommá lényegül vágyunk és jajunk,
Nem lebben, megtapad, felbosszant bajunk.
Nem vigasztalhat az egykori pompa,
Bármelyik szívélyes Párka is fonta,
Összegubancolta sorsunk fonalaít,
Tenyerünk torzítja jövőnk vonalaít.

Elfojtás

Kiszikkadt tájon repedés,
Bősz, heves mezőn fonnyadás.
Az izzó vágyat még érzem.
Aztán mi marad utánunk?
Savanyú csók, keserű méz,
Ideggel tűzdelt fájdalom,
Sötét rozsdafolt, áldozat.
Merre indít a szövevény?
Van-e folytatás?
Vagy csak fojtás...

Örvényben

Ellapátolnék messze, délre,
Vádló tekintetedtől félve,
Elkavarva a zúgó örvényt,
Zárd ki a szívedből a törvényt!
Őrizz meg tiszta emberségben,
Matuzsálemi tisztességben!

Feled-tél

(Dezső Ilona Anna Téli kép. c. festményére)

Hűvös, kimért a táj, lerí az elegancia,
Halvány pasztell színek neszeznek, s elsápadt fények.
Ridegen tartott lelkek, megfagyasztott remények
Sejlenek, míg belénk szorul a tolerancia.

A komorrá, s magányossá szürkült léleksajka
Irigykedve vesztegel a cövekhez kötöten,
Része már a télnek, őszből itt felejtődöten,
Ülése alatt mesél árulkodó avarja.

Békésen pihenget, karcosan ijesztget a gally,
Néma üzenete felsérti kusza lelkedet,
Ráreccsen a tóra, s egyre karistolja eged,
Felszisszen a szenvedés, a ki nem mondott sóhaj.

Hóba burkolóznak hát szégyenlősen a bokrok,
Pöre fák nyúlnának új, tavaszi ruhájukért,
Egyelőre hálások lilás fénypalástukért.
Oly meseszerűvé lettek a tavaszi csokrok!

Visszaszorul a jég, de összenőhet újra még,
Elferdül az árnyék, furán eltorzulhat énünk,
Egy pillanatra feledtél, nehezül a lényünk,
Egymásra találásunk napja nem is volt oly rég!

Idegenek a küszöbön

Nyomasztó vágyak, fojtott remények
üldöznek gyötrő éjszakákon át,
kopognak egyre, meg nem pihennek,
rángatják borús álmom ajtaját.
A valósággal nem nézhetek szembe,
romlott világot tükrözne szeme,
így őszi ködbe burkolózik némán
az álmodott táj minden eleme.
Jöhet a derű, mázolhat szivárványt,
festhet fényesen ragyogó eget...
A napok telnek, s egyre több
a kívül rekedt, türelmetlen idegen.
A másik rám törő fájdalma,
sok-sok ki nem mondott szava, sóhaja
egyre csak nehezíti lelkem,
hisz lassacskán felfogom, mi a baja.
Elhallgatott mondatok sorjáznak egyre,
toporognak küszöbömön,
beférkőznek tudatomba, meghasad a lelkem,
s felém üvölt a csönd.

Lélektanya

(Dezső Ilona Anna *Tél a rónán. c. festményére*)

Elzárt világ fagyos lelkem,
havas pusztában tanyázik.
Szívem egyre csak megdermed,
így a városból kiválik.
Reménykedve nézek szerte,
hanyatló napom világlik,
Bearanyozza hitemet,
tavaszra tán kivirágzik.

Pőre fácskák körbevesznek,
védelmezőn vigasztalnak.
Hóval takart házfedelek
oltalmaznak szalmapajzzsal.
Békességet teremtenek
visszakupott nyugalmmal,
Bár lehetnék ilyen messze
budapesti forgatagban!

Lelkem lezárnám retesszel,
vendégeket nem fogadnék.
Nem is volna gondom ezzel,
hisz csak zárkózott maradnék.
Ha te jönnél felém este,
kis fényjelet azért hagynék,
Jeges utam felengedne,
tán még eléd is szaladnék!

Seprence kapudon

Megkövesedett lakat lóg
megdermesztett szíveden,
rég bezárult kapud rándul
vasszegekkel vert lelken.

Seprence maradt utánam
– nálad kopogtam az éjjel –,
hiába vártam válaszod
nem múló, bús szenvedéllyel...

Sorskötelék

Kecsesen hasítod, fodrozod a vizet,
Szentek glóriája fénylik fejed felett,
Aranyat tükröz múltba révedő szemed,
Örömtől betelve megnyerem szép hited.

Jövőnket megkoszorúzva kívántalak,
Sorsod kötelével fojtogat, rám suhint,
A felcsillantott vágyak megannyi rubint,
S női kacérsággal tovaúszó halak.

Téliú

Fehér lepel miért fed el?
Aki látott, nem feled el!
Szél vasalja lábad nyomát,
nem lelem a múltnak porát.
Jégvirág vagy, párás ablak,
sűrű ködben felkutatlak.
Kandallónak varázsfénye
meleg szavad színezéke.
Tündérinek nevezhető
ez a hóval benőtt tető.
Lengeti a szél az árnyad,
északi fény vágyat támaszt;
Csillogó szemed bogara
szívemre tévedt hódara;
Tél leánya kerget jégre,
ősfenyőket sepersz félre.

A természetben

Az írisz búvületében

(Dezső Ilona Anna Virágok 1. c. festményére)

Bársonyos nőszirm, kis kertemnek éke,
Fekete országom illatos kelléke!
Megszépítéd létem a tavaszt köszöntve,
Illatod elbódít, fogva tart örökre.
Sokszínű szivárvány gyönyörű istene,
Írisznek becézlek, hadd csodáljam kelyhed!
Színek bontója vagy, Babits is megszólít,
Szép idők követe, idézed Júnót is.
Zeusz hírnökeként elvarázsolsz minket,
Kevély szíveinkre békességet hintesz.
Ha tényleg ráunsz majd a múltra és jelenre,
Jósolj akkor nekem, szódd az én szövetem!
Világszínház nyílik szirmaidat tárva,
Titkaidat lesem, egyre csak furcsállva:
Milyen tarka világ tükröződik benne!
Fények játékában ringatod a kedvem...
Nincs többé szürkeség, nincs egyhangú ének,
Beszédes színtájak bújhat át a lélek.
Kacér nőiségnek báját csillogtatod,
Lenge szoknyácskáknak üde selymét adod,
Felemeled karod, pőrén tárulkozol,
Ibolyát idézve szerénységet hozol.
Arany nektárodát porzódon hordozod,
Elidőzik szemem sok kecses fodrodon.
Szeszélyesen szabdalt rafinált küllemed
Rabjává tesz engem, megszépül jelenem.
Ha Zephürosz egyszer elrejt majd előlem,
Megfestem valódat, megőrzök belőled!

Buba sóhaja

Talán cinke volnék, begyem maggal tömném,
Bár a meszes héjat biztos fel nem törném!
Jobb lenne rejtőzve tojásnak éjében,
Mint itt bábként tengni fajunk börtönében.

Velem születne dalom, amit elfütyülnék,
Ugyanazt szajkóznám, újat sose szülnék,
Énekelném egyre, miért vagyok boldog,
Szellő szárnyán szállnék, kergetném a gondot.

Magasra repülnék, köszöntve az eget,
Kóstonlgatnám egyre a derűs felleget.
Tágítanám tudóm levegőt hasítva,
Sebben szólna dalom trillákkal dúsítva...

Farkasordító

Rettegtetek tőlem, tiszteltetek engem,
Ősembernek rajzán én már megjelentem.
Siegfried nagyapját is farkasnak véltetek,
Irtottatok egykor, most meg védenétek.
Fegyveretek miatt szenvedtem eleget,
Végül meghátrálni kényszerítettetek.
Dzsingisz kán ősapját rólam formáztátok,
Ki a magas égből jött le épp hozzátok.
Fogaimból láncot is fűztetek gyakran,
Talizmánnak szánva fityegtem a nyakban.
Csontjaimból a sírokba rejtettetek,
Gonosztól védelmet így remélhettetek.
Totemállat voltam indián népeknél,
Apollónban engem láttatok istenként.
Egyiptomi szekta utánozott engem,
Juhokat fogyasztott, tudván: a kedvencem.
Véres legendákat szőhettetek rólam,
Egy sem volt a fülnek tetsző, ékes szólam.
Fenevadként, kannibálként szerepeltem,
Farkasember képében kegyetlenkedtem...

Vicsorgó fogakkal mordulok az égre,
Nem gondolok én a közeledő végre.
Vonyítok a holdra, a befagyott tóra,
Észreveszek mindenkit a szűzi hóban.
Nem kímélek senkit, széttépem a zsákmányt,
Mecélok az ürgét, kergetem a kányát.
Vastag bundám megvéd, kiállom a fagyot,
S ha szakadékot látok? Ugrok egy nagyot!

Hallod, Henrik király, negyedik a sorban?
Te most már ott fekszel réges-rég a porban,
De én megmaradtam, élek a háttérben,
Bár egy kis védelem azért még rám férne!

Őszidőben

Szelíden hajolt fölém egy apóka,
Lecsusszant róla a színes paróka.
Szerteszét szórta a sárgát és a pírt,
Levetkezte szépen az összes manírt.

Dombtetőre nézett fáradt pillája,
Halkabbá vált a madarak trillája.
Mosolyogva nyelte hamvas szőlőnket,
Ködbe bugyolálta rozsdás jövőnket.

Sóhaja keltette szeleknek neszt,
Kimondta mindeddig eltitkolt nevét,
Ősz volt a bácsika, megfogta kezem,
– Aludjál! – súgta. (Én így emlékezem.)

Tőkevarázs

(Dezső Ilona Anna Ősz c. festményére)

Aranyló fényeket kacéran csillogtat,
Számban érzem ízét, roppan fogam alatt.
Földünket idéző gyönyörű szőlőszem,
Egyre csak titkodat kilesni igyekszem.
Bogyótermést hozó, mely sokszor harmatos,
Csábítóan hajló, mindenik zamatos.
Mennyei aroma, kívánatos külső,
Épp szüretre váró, puttonyokat töltő.
Varázslatos bűbáj, mi most rám telepszik,
Épp hogy csak ránézek, szívem átmelegszik.
Kerekdeden tömött, édesen illatos,
Megkívánja bárki, pláne, ha potrohos.
Méhecskének vágya pont egy ilyen szép fűrt,
Asztalon pompázhat, s mellette az ősült.
Bordó, avagy lila? Narancsosan fénylő?
Színjátzó, bujdosó, s játékosan csüngő?
A másik meg zöldes, vagy inkább sárgálló?
Árnyék is vetül rá, nektár ízét vágyó.
A nap átragyogja összetett levelét,
Hagyja, hogy kipréseld kívánatos levét.
Csemegéül szolgál seregélycsapatnak,
Örködhetsz felette, bábut is állíthatsz.
Ijesztheted tőle a torkos madarat,
Megdézsmálja szépen különben javadat.
Lelkét kivetíti, reád sugározza,
Csoda, ha az ember egyre ajnározza?
Hogyha csak dicséri? S hibáját nem látja?
S amikor megéri, csak a száját tátja?
Csendéletek vásznán visszatérő vendég,
Nem is csodálkozom, így van ez épp rendjén.

Majdhogynem megszólal, szinte érintenéd,
De biz' nem teheted, rád mordul a festék.
Nézni viszont szabad, szemet gyönyörködtet,
Valósággá válik majd az ősziidőben.
Csábos gyümölcshúsát ízlelheted akkor,
Felvidít pohárban borús alkonyatkor.
Hordóban érleled, pince a lakása,
Hogyha nem vigyázol, nem lesz maradása.
Felisszák a borod, mely jókedvet fakaszt,
Ha testes a nedű, vendégeket maraszt.
Legyen kéznél a csap, ej, te, Csokonai,
Bánatos most a pap, hát még rokonai!
Ha jól érett szőlőt látsz meg majd a tőkén,
Erre gondolj szépen, ne cselekedj dőren,
Ne hagyjál ott semmit, se csapot, se papot,
Megérett a gyümölcs: dicsérd hát a napot!

Pusztán puszta

(Dezső Ilona Anna Tél a rónán c. festményére)

Mit művel itt ez a
pusztai Fagy ma?
Józan eszemet jól
összezavarja?
Mi dereng az égen?
A Hold vagy a Nap?
Képebe meredek,
de választ nem ad!
Mintha Luna arcát
látnám meg benne,
vagy Sol sápadt el a
dermedt hidegben?
Tán zúzmarapúder
fedi a Napot?
Most kel? Szépítkeznek?
Vagy alszik nagyot?

Jégvirág növéget
épp az ablakon,
magtár és fészker is
hó alatt vacog.
Több melléképület
didereg, s dadog,
lelketlen a világ,
hiába sajog.
Kérné, hogy a hideg
fusson messzire,
de rátelepszik a
jégcsap nyelvire.

A pajta melegebb,
lőlehelet száll,
várd csak ki a tavaszt,
feléled a táj!

Alszik most még minden,
búvik a madár,
teljesen kiürült,
puszta a határ...
Nincs sehol egy lélek,
csupán a szél jár,
Könyörgőn ég felé
nyújtóznak a fák.
Ezüstös szépségű,
barnás karjukat
feszeti a fagy,
el is lilulnak.
Rég járt erre szekér,
lábnyom sincs, kihűlt.
Reggel van, vagy este?
*A nap éjre dült.**

* Csokonai: A Reményhez c. verséből

Tóparti séta

Ködben ébred a tó, vize még nem látszik,
De ahogy csobban a kő, valósággá válik.
Misztikus szürkében sárga is világlik,
A többi megszokott szín viszont még hiányzik.

Pirosló levelek hullnak már a tóra,
A parton is maradnak páran mutatóba.
Borongós a reggel, tűző napot óhajt,
Törődött a víztükör, árnyékokat sóhajt.

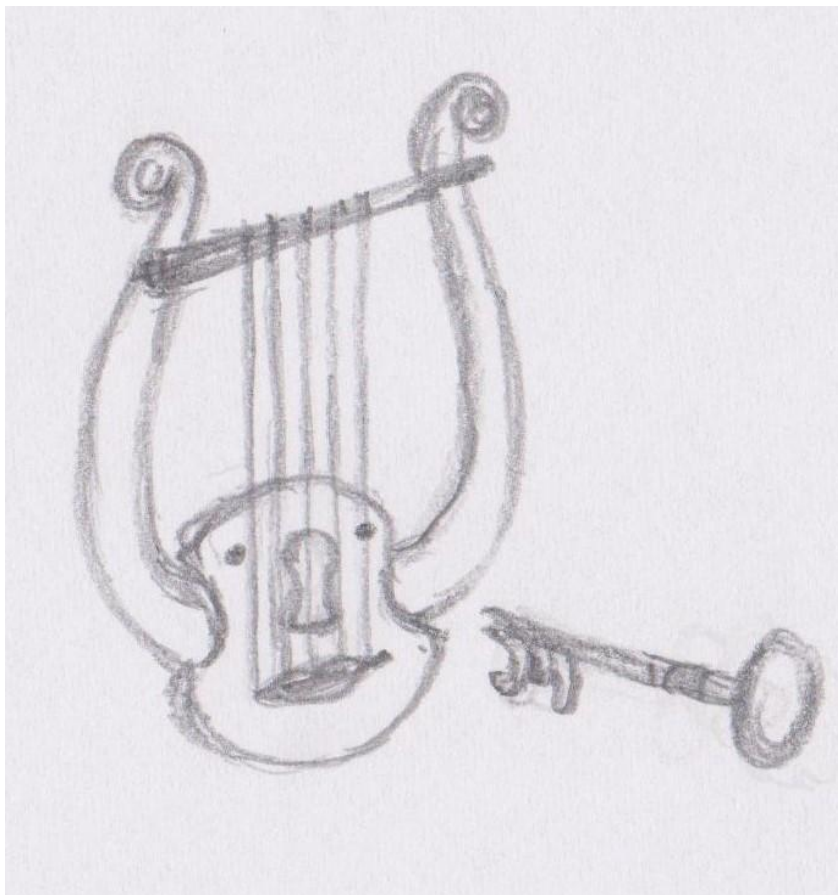
Kacsák is feltűnnek, a víz életre kel,
Majd felhangzik a sirály vijjogó éneke.
Lehajol a faág, hogy magát nézhesse,
Tetszhet, amit épp lát, hisz így marad merengve.

Áttörik már a fény, elnéznéd sokáig,
Ki nem vigyáz, az avarba süpped bokáig.
Ritkul a lombozat, majd csupasz faág int,
A pókhálón meg néhány esőcsepp világít.

Sárga ösvényeken juthatsz ki a zöldből,
A bágyadtabb napfény is felcsillog a földről,
Színek kavalkádja mosolyog a ködből,
Megfeledkezünk így a borongós időről.

Nagylelkűek a fák, arannyal fizetnek,
Bőkezűségükkel még engem is meglepnek.
Rozsdás falevelek éltetik az eget,
Aztán elnémulnak, majd alhatnak eleget.

Irodalmi berkekben

Babits Ildikónak

Enyhet adó hűvös árnyak
Esztergomnak hajlékában
Ezer titkot rejtegetnek,
szenvetéssel mind megtelnek.

A fatörzsnek letört ága,
rokon véren nevelt lányka,
annyi vigasztalót hoztál,
csontos kezét szorongattál,
Ilonával perlekedtél,
Angliába menekültél...

Látjátok, hogy elhagyatva
sok macska csak nyivákolhat,
étlen-szomjan megsiratja,
majd ez a test szabad préda...

Szele(s)t vetnék*

Várom, hogy írjon a feladványra György.
Ha most elvetném Szelest (vagy a sulykot),
s nem hinném, hogy vet ide verses hurkot,
hogy remélhetném, hogy vihart aratok,
csak hogy ő kelt limerick-áradatot.

** Szeles (Vermes) György játékra invitálása*

Radnóti sírjánál

Hűvös rögök alatt pihent annyi éjen át,
Csontok halma vette körül Miklós noteszát.
Látjátok sírjának helyét: Abda megkísért,
Kétszer exhumálták testét, Fanni kedvesét.
Fiumei úti sírkert feltárja kövét,
Hetven évnyi gyászt földel el, s mennyi szenvedést!
Fatörzsből nőtt gyöngye ágon rigók szava szól,
Bár mondhatnám nyugodt szívvel:
– Csak rossz álom volt!

Pókhálóban

Láthatatlan hálót vetettetek ki rám,
Nem szól már oly szépen szelíd harmonikám.
Álmodok még gyakran, megvan a daliám,
Felriaszt a reám tekeredő lián.

Hiába lelkedzik lelkemből a dalom,
Bárhogy is érlelem, erőtlen panaszom,
Egymagam birtoklom a tiszai partot,
Búvölöm a holdat. Nem formáz az sajtót!

Nem üzennek többé az úszó fellegek,
Helyettük egy mérges pókkal szemeztetek.
Égi tanyák közül árnyak leselkednek,
Rám vetítik karjuk, tán fel is emelnek.

Tréfás

Game over

Mentem, mentem, mendegéltem,
mígnem egy nagy rétre értem.

Kutakodva körbenéztem,
közben vígan fűtyürésztem.
Felvertem a füvek csendjét,
a természet békés rendjét,
néhány pitypangot is téptem,
közben egy túrásba léptem,
ám vakondot mégsem láttam,
így hát magam megsajnáltam...

Hiába is nézelődtem,
legfeljebb csak képzelődtem!
Kerestem én gyíkot, vadat,
békát, kit sodor a patak,
de ilyesmit biz nem láttam,
pedig szemem nagyra tártam!
Pókot akartam, hogy szőjön,
ne csak bolondgomba nőjön,
levél alatt keresgéltem,
bogaraktól úgysem féltem,
de egy légy sem szállt most oda,
mérgeződtem, én, ostoba!
Megmozgattam minden követ,
hátha lesz ott élő szövet,
de arra még hangya sem járt,
az időm meg lassan lejárt,
benéztem a fák odvába,
minden harkálytanodába,
de biz madarat sem láttam,
s elég haragossá váltam.
Hova tűnt a szél zúgása,
vadgalambnak szép bűgása?

Ekkor kapcsoltam hát végre,
hiába nézek az égre,
legfeljebb csak gép hasítja,
az embert meg elámítja:
virtuális térben vagyok,
kutatásommal felhagyok,
mindent egy program szimulál,
bennem bánatot stimulál,
nem gondolt rám a készítő,
de a gyorsaság szédítő,
ellenfeled nem bottal ver,
csak kiírja, hogy game over...

A cipésznél

Cipészműhely: ritka látvány,
mint a pajtában a márvány.
Mesterember ül a sámlin,
Szeme megakad egy vádlin,
mestersége áldozata,
jobb, mint lelkem kárhozata.
Leül eléje a vendég.
Mi lesz számára a mentség?
Körberajzolják a talpát,
meg se nézik keble halmát,
mérícskélik lába fejét,
bokájának átmérőjét...
Együtt érkeztünk a hölgygel,
eggyé válnék most a köddel,
elbujdosnék, ha tehetném,
csak ezt most mind feledhetném!
Szégyellhetné magát, kérem...
Éppen Ön a feleségem!?
Felhúzták nadrágszárát,
hadd vegyenek rendes mintát,
fel is húzta kegyed szépen,
kilátszott a zokni vége,
meg még ami kunkorodott:
szőrszálerdő ágaskodott...
Csúnyán kilógott a lóláb,
hát ez meg miféle kórság?
Nem hogy harisnyát vett volna,
hogya pamut palástolja...
Hol volt eddig az én szemem?
Istenítettem a nejem.

Most sincs nagy baj, hisz szeretem,
szőröstül-bőröstül teszem.
Megtévedtem, rossz ez a fény,
Ica egy csodás teremtmény!
Mehetünk is, készen vagyunk,
ne is járjon tovább agyunk,
vagyonkája is jelentős,
pár szál szőre meg felejtős...

Locsolóversek

Cserebere

Ej, te szép leányka! Netán felfrissülnél?
Engedj a portádra, biztos megszépülnél!
Kölnim öröme mindig friss maradnál,
mindezért cserébe tojáskot is adhatnál...

Nincs haladék

Kilátszik a füled, nyuszi,
Hé, te kislány, lesz-e puszi?
Van még egy kis kölnivizem,
Akarod, hogy elővegyem?
Meglocsollak nyakra-főre,
Ne fogd most menekülőre!
Nem adhatok haladékot.
Kapkod végre ajándékot?

Kisülések

- Mit süssünk ma, édes kincsem?
- Ischler legyen, ha még nincsen!

- Hókiflire fáj a fogam...
- Elkészíteném, de hogyan?

- Vizespiskótát süt nagyí.
- Azután jön majd a fagyí?

- Az őzgerinc csuda finom!
- Tessék, egyed, Aladinom!

- Méteresre nőtt a kalács.
- Ez aztán az ügyes szakács!

- Túrós pitét ennék, kérem.
- Tessék, rendelt a testvérem!

- Kókuszkočka áll halomban...
- Nem baj, ha marad talonban!

- Feketeerdei szelet!
- Adjál legalább egy felet!

- Kávés tekercset vág Juli.
- Te is kérnél, kicsi puli?

- Lúdláb tortán jár az eszed?
- Ha majd kész lesz, meg is eszem!

- Mi az, amit szeretsz, Misu?
- Nem más, mint a tiramisu!

- Mézes zserbó, finom falat...
- Előbb edd meg azt a halat!

- Keksztekerccsel várom Jankót.
- Azt hiszed, hogy hozott bankót?

- Zebratorta készülőben!
- Minden vendég őszülőben!

- Tele a tál hólabdával!
- Vehetek tán garmadával?

- Marlenkának nincsen párja!
- Attila már várva várja...

- Vigyázz, itt a női szeszély!
- Minden falat újabb veszély!

- Borzas Kata ingyencségnek!
- Nem lehetne feleségnek?

- Karácsonyra mézes kalács!
- Ez aztán a frappáns tanács!

- Mi lesz, hogyha süti nincsen?
- Hogy lehet ez kérdés, kincsem?

A sör dicsérete

(A Korsóba zárt szerelem c. pályázatra született)

Nem szereted tán a sört? Nyújtson hát másnak gyönyört!

Öntözni jó lesz vele, s szebb a fikusz levele...

Hajhagymád életre kél, jól masszírozd hát belé!

Mézzsínű és keserű, mindössze három betű!

Izzad a korsó fala, jó hideg az itala.

Torkod epedez némán? Ne ücsörögj itt mélán!

Emeld csak szádhoz söröd, meglásd, meglesz örököd!

Orrodat éri a hab? Balga ki most kikacag!

Švejek mosolyog a múltból, próbálkozz vele újból!

Töltsd meg hétszer a korsód, most is lesz elég borsó,

Térdepelsz rajta ma még, éjfélre csak hazaérsz...

Addig is idd csak a lét, várhat a hű feleség!

Mindig is lesz hiteled, ezt végképp el ne feledd!

Csapra az újabb hordót! Mindenki járjon rondót!

Mulatozz hát jókedvvel, a sörből csak békét nyelj!

Derűs legyen homlokod, ezt kívánja rokonod!

Mosolyogj te mindenre, fittyet hányj az életre!

Ízlelgesd a fajtáját, mérlegeld a hatását,

Szomjadat gyorsan oltja, hamar eltűnik foltja,

Nem látszik meg a helye, ez folyékony kenyered!

Hrabal is szerette rég, amikor élt még szegény...

Pont neked ne ízlene? Háborogna szelleme,

Ki most is erre kísért, Téged, ki ide betért,

Kóstoltad a sör ízét, eredj, s keltsd jó hírért!

Haikuk

Pitypanglét

Pongyola pitypang –
csillagok özönében
foszló lehelet.

Akadály

Utadon dőlt fa,
keresztben fekszik a lét,
kerüld vagy lépd át!

Porzóálom

Napvirág szirma,
bársonyon porzó árnya,
bogarra sandít.

Cincérportré

Cincér az úton –
gépedbe nézve mélyen
tapintja lépted.

Ismerkedés

Tapasztalatlan
kis szalamandra nyargal,
huppan a kőre.

Pipacskönny

Esőtől könnyes,
szélben derűt csöpögtet
pipacsnak szirma.

Sziklák közt

Farkas kutyatej
piroslón néz az égre,
mohát vidámít.

Kikelet

Boglárka éled,
ibolya kékül véle,
tavaszt hirdetnek.

Illatár

Keltikeillat
terjed a zöldült fák közt,
zsendül az erdő.

Jégtörő

Hóvirág kukkant,
jég otthonából törtet,
fehérlik pőréen.

Iniciálék

*(Megadott kezdőbetűkre,
rímképletekre és témákra)*

A nő – ő-re kancsalítva

Őszirózsa Rózsámnak

Őrülten udvarlok, s hogy kinek?
Ha vágyam őszinte, én, konok
őrzöm a csókodat, megleplek.
Eleget nem kapok? Megloplak.

Őrláng

Őrizem őt, a nőt, a szívembe reppenőt,
Derekát őrülten szorítom, a roppanót,
Van, hogy ő szelíden, hízelgően dorombol,
Máskor meg agresszív, hangosan dörömböl.

Ősbűn

Őrangyalod vagyok, nőiségem érzed,
Csábításom ősi, az almát is őrzöd.
Kíváncsian élek, egy istent sem félek.
Őszi gyümölcs? Tiltott? Csak azért is falok!

Őrmezei lak

Őrlöd idegeim, őszinte lány,
Őrjítő tudsz lenni, őgyelgő lény,
Őrmezei lakom mégis Rád vár,
Csak pezsdüljön meg szívedben a vér.

Ősanyánk is őrlődött

Ő volt az őrijító lázongó,
a Paradicsomban lézengő,
Ő vitte bűnbe Ádámot,
végessé téve időmet.

Ablak – m-mel keresztezve

Összebogozódva

Marionett-bábként rég feladtam magam,
egyre csak rángatnak, kirakatban lógok.
Meglépődve érzem: meglazul a madzag,
ablakom feltárul, összebogozódom.

Csillag-émlékezet

Ablakból kinézve mérhetetlen mámor
vesz most rajtam erőt, kémlelem az eget,
megidéződik a balatoni tábor,
szerelemtől izzik csillag-émlékezet.

Zápszó

Morgolódok egyre, csak az ablak régi,
hagyjam őket békén, megzápult a szavam,
nem hallgatnak már meg, telefonjuk nézik,
békén hagyom őket, megkímélem magam.

A park

Ablakból szemlélem, ahelyett, hogy járnám,
megkívánom zöldjét, madárként repülnék,
megszállnám a parknak minden egyes fáját,
beszívnam illatát, odatelepülnék.

MTV

Ablak a világra: kedvelt műsor egykor,
érdekességeket sokszor dokumentált.
Megtudhattad azt is, hogy készül a meggybor,
hogya nem is voltál italorientált.

Máktöltelék

Mákos patkó készül, forró még a töltet,
nem lehet még kenni, szétreped a tészta.
Az ablakba kerül, amíg kihűl szépen,
csak a mohó Marci ki ne szimatolja!

Botlás – s-sel bokorban

Sün-dörgés

Sündisznócska lábacska
megbotlott egy ágacska',
sír is szegény, orrocska
sok-sok túske melegágya.

Sürgölődés

Lányok körül sündörögve
– kezedben sörrel sűrögve –
hasra ne ess sűrű ködben,
kárt ne tégy a könyöködben!

Útmutató

Sétafika közben sűrűn hasra esve
Ne emlegess botlást: ördög falra festve.
Siethetsz sorodra, figyelmet terelhetsz,
Mankót, gipszes pólyát sportosan szerezhetsz!

Busz – a-val félrímekben

Amatőr

Kátyú tarkítja az utat,
buszra várok azon nyomban,
alattomban lespriccelnek,
kárt tesznek a nadrágomban.

Analízis

Ahány ember, annyiféle,
van, ki buszra akar szállni,
nincs is jegye, elüldögél,
ellenőr jön most kaszálni!

Anekdota

Arany János omnibuszon,
gyalogszerrel messze volna,
antikváriumba készül,
Athenaeumot lapozna.

Affér

Autóbusz csuklik éppen,
ő kifordul, utas mordul,
alpári mód szidják páran,
abszurd, hogy a fék csikordul.

Megalkuvás

Autóbuszra várok, eső esik, koppan.
Aligha jön egyből, húsz percig is ázok,
hogyha gazdag leszek, repülőt rendelek.
Addig tehetnék mást? Azért is kivárom!

Abszurd busz

Összement az ülés, nem férek el rajta,
jó akadálypálya, gyerekekre szabták,
Absztrakt mintás kárpit, a táskának jó lesz,
egyik utast alant, azt meg fentre rakták.

Eső – o-val (aaxa)

Odakint (2.)

Olyan változatlan minden!
Objektíven kitekintek.
Olajfának ágacskáján
Októberi eső tvisztel.

Szomj

Orgonának olthatatlan szomja
Esőistent sírásra indítja.
Odakönnyez, oltalmazza, védi,
Csepre csepp hull, virág szomját oltja.

Esőben

Ordasok bundája lucskos, ázik,
Oszlik a felhő, villám cikázik.
Ontja a hőt még átázott testük,
Ostoba farkas, mind jól megfázik.

Ithaka felé

Odalett már minden reménységem,
Oidipuszként szakad rám a végzet.
Odüsszeusz hajójára szálllok,
ithakai eső otthont béget.

Odalettem

Ott maradtam én az orkánomban,
Omladékok rogytak, eső koppant.
Okulárém nem segíthet immár
Elhomályosuló látásomban.

Farsang – b-vel tetszőlegesen

Felszólítás

Égjen a báb, ne sajnáljuk,
Lássuk el a baját,
Ne csodáljuk báját,
Bús telet üzzünk, bokázzunk!

Farsangi leltár

Bolondozás, falatozás,
téltemető busójárás,
karneváli bűvös forgás,
szalagfánkot sütő bábák.

Medvetánc

Bársonyos, bíbor bor a kupámban,
Bárcsak hűvösebb lenne bundámban!
Bömbölő böngőtől viszket talpam,
Tombolán biztos méz lesz jutalmam!

Hajó – p-vel párban

Kalózhajó

Padlózatán mankó koppan, pók szalad.
Vitorlája paplananyag, jól dagad.
Matrózai kapitánya félszemű,
Pipára gyújt, amit kifúj: légnemű.

Viharban

Pirul már az égbolt, partra kéne szállni,
Jön a vihar is már, nem kéne megvárni.
Recseg már az árboc? Szó nincs még pánikról!
Páran megmaradunk, mondj le a másiktól!

Hó – sz-szel keresztezve

A kamat

Pelyhek hullanak, nem számlálom,
szabadon szemlélem a havat.
Szűzi fehérségét csodálom,
majd szikrázva csillog a kamat.

Az őz

Szelíden előbújik, havas az orra,
szimatol, kicsi szíve szaporán verdes.
Nem szalad el, nem is figyel a vándorra
- dércsípte bogyóra esik a hó -, vemhes.

Hótorta

Szárnyra kelt a kicsi pihe, Holle anyó szórta,
útnak eresztette bátran, célját így betölti.
Szülinapját szervezgeti, hóból lesz a torta,
ám a gúnyos napsugárka csak a nyelvét ölti.

Kellékek

Szaporázzák lépteiket a növekvő hóban,
szívesebben néznék bentről, szállingózik-e még.
Meggárnák, míg jól eláll, majd szaladnának nyomban,
fazék, répa kikészítve: hóemberhez kellék.

Karácsony – k-val párban

Hóemberke

Karácsonyi hóban járva
A szívedet jól kitárva
Te is lehetsz hóemberke:
A seprűdet vedd kezedbe!

Krampuszvág

Kellemes a karácsonyom,
krampusz kopog a kapumon.
Kakasommal keringőzne,
kutyusommal kergetőzne!

Karácsonyi fények

A ködben karácsonyfa fénye villan,
segíti a vándort, s hópehely csillan.
Kedveséhez siet könnyű léptekkel,
ki már várja forró ölelésekkel.

Körtánc

Kedvem szottyant körbetáncolni a karácsonyfát,
minden oldalról megcsodálni a bűvös pompát.
„Gyermek vagyok, gyermek lettem újra” – énekeltem,
s megálltam leverten: kedvenc díszemet levertem...

Láz – f-fel ölelkezve

A fiola

Szívem láza forróságos,
friss rózsákkal boldogíthat,
fűtött búval szomoríthat,
De fiolám orvosságos.

Aggodalom

Fürkészve, lázasan lesi a fülemüle,
miközben csőrében fürgén vizet hord,
lehet-e a természet lelketlen, zord,
párjának felhevült teste megsemmisül-e.

Gyengeség

Fülemben él, hasogat a fájás,
láztól pirulok, mandulám gyulladt,
akaratom szűnik, torkom fullaszt,
Megnehezült már a földön járás.

Mosoly – gy-vel párban

Gyógyír

Gyűjtök számodra sok-sok csacsкасágot,
Gyermekeim, felejtsd el a makacsságot,
Kedves mosolyra cseréljed a grimaszt,
Győzd le haragod, kergesd el a pimaszt!

Gyomlálás

Gyógyító erejű gazok közt gyomlállok.
Gyomorhaj elleni füveket találok.
Gyomirtó szereket nem hintettem széjjel,
Mosollyal gazolok, s a legnagyobb kéjjel.

Perpatvar – f-fel ölelkezve

Tabu

Foghegyről ne válaszoljál,
Fizetnivaló van elég!
Flekken sülsz, de mindjárt megég,
Ne fecsegsz, ne vádaskodjál!

Hétköznapi Vazul

Féken tartsd a nyelved, Fanni,
Felhatalmaztál, hogy döntsek...
A fülembé ólmot öntsek?
Mikor fogsz már nyugton hagyni?

A szomszéd

Forró vizet a kopaszra!
Fűnyíróját berregteti,
A füstöt rám eregeti,
Szóltam, kiverte fogamat.

A békítő

Feszélyez, mert mindig morog.
Forgalomba nem engedem,
Kárvallottját engesztellem,
Fülem bánja, fogam mozog...

Tétmeccs

Ferencváros idegenben,
Folyamatos füttykoncert szól.
Hiába a futballbíró,
Fújhatja már szemüvegben...

Szeretet – c-vel bokorban

Kávészás

Cicamica, cuki pofa, pisze nózid dörgöld ide,
kívánom a szereteted, bújjál hozzám, ölelj is meg!
Cuppanjon a csókod, várom hízelgésed, gyere, kincsem!
Ezt a kis cukrot még – ha kívánod – a kávédba hintem.

Álomba ringató

Itt a cumid, kincsem, nyugodj meg hát végre,
A cecelégy felszállt már a magas égbe!
Csak egy cica cammog erre, pihenj szépen,
Cirógatva szerető anyád ölében.

Tanulás – ö-vel párban

Önmegvalósítás

Örömnövep összeadni, kivonni, vagy megszorozni,
Megérteni, miért kell a virágokat beporozni...
Összpontosíthatok közben: – Mi minden fér a fejembe!
S hogyha ösztönöz tudásod, önként menj az egyetemre!

Ösztönző

Ösztöndíjat kap, ha tudja, mennyi az öt százalék,
Ha gyököt von, s hatványoz is, menni fog a jutalék...
Itt van az ösztrogén, meg aztán az ökonómia,
Nem elég csak ismételni, be kell gyakorolnia!

Összefoglalás

Önmegszólító vers számvetés formában?
Ölelkező rímek szerte a lakásban!
Összeszedem magam, mindent megtanulok,
Ötödfeles jambus? Nyugdíjba vonulok!

A mesterhez

Ön mit gondol, kérem? Öreg és bölcs, látom,
Hallgatnám a szavát, adhatna tanácsot!
Filozófus alkat, összegez és kérdez,
Öntevékeny jellem, tudással felvértez.

Önelégültség

Öreg alma mater, itt kaptam alapot,
Örömteli szívvel emelek kalapot,
Öt év máris eltelt, nemsokára bankett,
De még mindig tudom, hogy ki is volt Hamlet!

Öntvényként

Örülnék, hogyha öntött vasból volnék,
Ígérem, ha ütnének, én nem szólnék.
Megtanulnék önként megmerevedni,
A tűz hevét öledben elfeledni.

Ötödölés

Ötször öt az huszonöt,
Nem mondhatsz csütörtököt,
Tanultad a szorzótáblát,
Ödön fölött ne törj pálcát!

Tavaszi – z-vel párban

Zergeboglár

Zöld tavi béka kvartyog a lápon,
zsendül az erdő, rügy zeng az ágon.
Zajlik a hólé, zúg a patak már,
Boglárka zergül, hímpor tapad rá.

Héricssóhaj

Szisszenve zörren a fűszál,
zöld hasú gyík tovakószál.
Izzad a zümmögő rét is,
záporra vágyik a hérics.

Pajzán dal

Pillangó táncol zöldellő kéjben,
zúg a tavasz szele, s víz a medrében.
Rügy fakad, télkapu zörrenve zárul,
víg pacsirták dala zendül pajzánul.

Hökkenés

Zöldes fények járnak, lombok közt az árnyak
üde bimbót vágnak, karjaikba zárnak.
Zajos méhraj döngve mézet gyűjt dühöngve,
s míg a szekér zökken, bodobács is hökken.

Tojásbontás

Zörren a kulcs a zárban, nyílik a lepke szárnya,
teltebb a fáknak árnya, tavasz zeng a határban.
Legyeket szór a szellő, zafír ég, bárányszerű,
őz közelít, szökellő, s tojást bont sok csicsergő.

A fa éneke

Jég zajlik, zendül a fészek,
tavaszi dalt füttyörészek.
Zöld menedék lesz a lombom,
úgy, mint a zárda a dombon.

Titok – l-lel ölelkezve

Lehetőség

Megfejtethetlen talány libbenő létünk,
Hiúságunk legyezi kiválasztottságunk.
Ki nem élhet, nem értheti meg titkos vágyunk.
Lehet, hogy soha nem lesz mód visszatérnünk?

Titokkoppanás

Lenge, könnyű légár súgja a fülembé,
Halljuk, ha megkoppan koporsók fedelén,
De mikor lélegzünk, nem látjuk értelmét,
bár hittem, megfejtem evilági kegybe'.

Várakozás – s-sel ölelkezve

Sarkallás

Hogyha sietsz, megvárhatlak,
Sűrű szemöldököd döfi,
Sajnálattal közlöm, szöszi,
Ha még bíbelsz, itthon hagylak...

Kirakatok sűrűjében

– Sarkon fordulok, ha pattogsz,
Én sem vagyok gumilabda,
Ne sietess, hagyd már abba!
– Kivárhatatlan vagy sajnós!

Súrlódás

Strandlabdának nincsen párja,
Sokféle tű ellenfele,
Várhat, hátha lesz kedvese –
Sündisznónak minden vágya.

Sikátorblues

Sorról sorra olvasgatok,
Sikamlósnak ígérkezik,
Sok-sok serdülő vétkezik,
Selyemfiúkra bukkanok.

Zsémbelődés – zs-vel ölelkezve

Zsófi zsákja

Zsóka haját copfba fonnám,
zsörtölődik, nem akarja,
zsákba bújik, Zsolt takarja,
szigorúbban is foghatnám.

A zsizsikes bab

Zsizsikes a babnak haja,
zsémbelődök, kutatgatok,
csak zsírpapírra bukkanok,
égnek áll már Zsuzsim haja.

A zsabós zsellér zserbója

A zserbóban egy zsabós zsellér hajszálára bukkantam.
Bár zsarnokian zsémbeltem, mentséget ő mégsem talált,
s mikor haragomban elrendeltem számára a halált,
hajmeresztő, zsibongó jajától majd fenékre huppantam.

Tartalomjegyzék

<i>Ars poetica helyett</i>	7
Megfelelés	8
Emberré lettünk	10
Ma-vágó.....	11
Kívánság.....	12
<i>Az Élet</i>	13
A tánc vége.....	14
Álca	16
Burkoltan	17
Behálózva	18
Emésztetlen bánat.....	20
Feltételeesség	21
Hínárok közt.....	22
Révbe érés	24
Fent és lent.....	25
Kiszakadás.....	26
Kettősség	26
Körök.....	27
Koppanások	28
Ballagáskor	29
Kiszakadva	30
Mederben mordulva	32
Megfejtve – kifejtve	33
Rózsáim közt.....	34
Izzító	36
Odakint	37
Kizárva	37
Lélekkarc	38
Passz	39
Madárúzó.....	39
Rezdülés	40
Ritmusforgó.....	41

Vágyaim patakja.....	42
Világszövet.....	43
Vágyak keringője	44
Vándorlás-ok	45
Vöröslő vágy	46
Bohócbábként.....	47
A halász	48
A varrónő.....	48
<i>Szerelem</i>	49
Egy öreg pár	50
Ébren álmodva.....	52
Életvonalaink.....	53
Elfojtás.....	54
Örvényben	54
Feled-tél.....	55
Idegenek a küszöbön	56
Lélektanya	57
Seprence kapudon.....	58
Sorskötelék	59
Téli fiú	60
<i>A természetben</i>	61
Az írisz bűvöletében.....	62
Buba sóhaja	63
Farkasordító.....	64
Őszidőben.....	65
Tőkevarázs.....	66
Pusztán pusztá	68
Tóparti séta	70
<i>Irodalmi berkekben</i>	71
Babits Ildikónak	72
Szele(s)t vetnék*	73
Radnóti sírjánál.....	73
Pókhálóban	74

<i>Tréfás</i>	75
Game over	76
A cipésznél	78
Cserebere	79
Nincs haladék	79
Kisülések	80
A sör dicsérete	82
<i>Haikuk</i>	83
Pitypanglét.....	84
Akadály	84
Porzóálom.....	84
Cincérportré.....	84
Ismerkedés.....	85
Pipacskönny.....	85
Sziklák közt.....	85
Kikelet	85
Illatár	86
Jégtörő	86
<i>Iniciálék</i>	87
Őszirózsa Rózsámnak.....	88
Őrláng.....	88
Ősbűn.....	88
Őrmezei lak	88
Ősanyánk is őrlődött.....	89
Összebogozódva.....	89
Csillag-emlékezet	89
Zápszó	89
A park.....	90
MTV	90
Máktöltelek.....	90
Sün-dörgés.....	90
Sürgölődés	91
Útmutató	91

Amatőr.....	91
Analízis.....	91
Anekdota	92
Affér	92
Megalkuvás	92
Abszurd busz	92
Odakint (2.)	93
Szomj.....	93
Esőben	93
Ithaka felé	93
Odalettem	94
Felszólítás	94
Farsangi leltár	94
Medvetánc	94
Kalózhajó.....	95
Viharban	95
A kamat	95
Az őz.....	95
Hótorta.....	96
Kellékek.....	96
Hóemberke	96
Krampuszvágó.....	96
Karácsonyi fények.....	97
Körtánc	97
A fiola.....	97
Aggodalom	97
Gyengeség	98
Gyógyír.....	98
Gyomlálás.....	98
Tabu.....	98
Hétköznapi Vazul	99
A szomszéd.....	99
A békítő	99
Tétmeccs.....	99

Kávészás	100
Álomba ringató.....	100
Önmegvalósítás	100
Ösztönző.....	100
Összefoglalás.....	101
A mesterhez	101
Önelégültség.....	101
Öntvényként	101
Ötödölés.....	102
Zergeboglar	102
Héricssóhaj	102
Pajzán dal	102
Hökkenés	103
Tojásbontás.....	103
A fa éneke.....	103
Lehetőség.....	103
Titokkoppanás	104
Sarkallás	104
Kirakatok sűrűjében	104
Súrlódás	104
Sikátorblues	105
Zsófi zsákja.....	105
A zsiszikes bab	105
A zsabós zsellér zserbója.....	105
<i>Tartalomjegyzék</i>	106
<i>Betűrendben</i>	111

Betűrendben

A békítő.....	99
A cipésznél	78
A fa éneke.....	103
A fiola.....	97
A halász	48
A kamat	95
Az őz.....	95
A mesterhez	101
A park.....	90
A sör dicsérete	82
A szomszéd.....	99
A tánc vége.....	14
A varrónő.....	48
A zsabós zsellér zserbója.....	105
A zsiszikes bab	105
Abszurd busz	92
Affér	92
Aggodalom	97
Akadály	84
Álca	16
Álomba ringató.....	100
Amatőr.....	91
Analízis.....	91
Anekdota	92
Az írisz bűvöletében.....	62
Babits Ildikónak	72
Ballagáskor	29
Behálózva	18
Bohócbábként.....	47
Buba sóhaja	63
Burkoltan	17
Cincérportré.....	84

Cserebere	79
Csillag-émlékezet	89
Ébren álmodva.....	52
Egy öreg pár	50
Életvonalaink.....	53
Elfojtás.....	54
Emberré lettünk	10
Emésztetlen bánat.....	20
Esőben	93
Farkasordító.....	64
Farsangi leltár	94
Feled-tél.....	55
Felszólítás	94
Feltételeesség	21
Fent és lent.....	25
Game over	76
Gyengeség	98
Gyógyír.....	98
Gyomlálás.....	98
Héricsóhaj	102
Hétköznapi Vazul	99
Hínárok közt.....	22
Hóemberke	96
Hótorta.....	96
Hökkenés	103
Idegenek a küszöbön	56
Illatár	86
Ismerkedés.....	85
Ithaka felé	93
Izzító	36
Jégtörő	86
Kalózhajó.....	95
Karácsonyi fények.....	97
Kávézás	100
Kellékek.....	96

Kettősség	26
Kikelet	85
Kirakatok sűrűjében	104
Kisülések	80
Kiszakadás.....	26
Kiszakadva	30
Kívánság.....	12
Kizárva	37
Koppanások	28
Körök.....	27
Körtánc	97
Krampuszvágó.....	96
Lehetőség.....	103
Lélekkarc	38
Lélektanya	57
Madárúzó.....	39
Máktöltelek.....	90
Ma-vágó.....	11
Mederben mordulva	32
Medvetánc	94
Megalkuvás	92
Megfejtve – kifejtve	33
Megfelelés	8
MTV	90
Nincs haladék	79
Odakint	37
Odakint (2.)	93
Odalettem	94
Önelégültség.....	101
Önmegvalósítás	100
Öntvényként	101
Örláng.....	88
Örmezei lak	88
Örvényben	54
Ősanyánk is őrlődött.....	89

Ósbűn.....	88
Őszidőben.....	65
Őszirózsa Rózsámnak.....	88
Összebogozódva.....	89
Összefoglalás.....	101
Ösztönző.....	100
Ötödölés.....	102
Pajzán dal.....	102
Passz.....	39
Pipacskönny.....	85
Pitypanglét.....	84
Pókhálóban.....	74
Porzóálom.....	84
Pusztán puszta.....	68
Radnóti sírjánál.....	73
Révbeérés.....	24
Rezdülés.....	40
Ritmusforgó.....	41
Rózsáim közt.....	34
Sarkallás.....	104
Seprence kapudon.....	58
Sikátorblues.....	105
Sorskötelék.....	59
Súrlódás.....	104
Sün-dörgés.....	90
Sürgölődés.....	91
Szele(s)t vetnék*.....	73
Sziklák közt.....	85
Szomj.....	93
Tabu.....	98
Télfiú.....	60
Tétmeccs.....	99
Titokkoppanás.....	104
Tojásbontás.....	103
Tóparti séta.....	70

Tőkevarázs.....	66
Útmutató	91
Vágyaim patakja.....	42
Vágyak keringője	44
Vándorlás-ok	45
Viharban	95
Világszövet.....	43
Vöröslő vágy	46
Zápszó	89
Zergeboglár	102
Zsófi zsákja.....	105

Egyszer csak meglepetten érzékeltem, hogy időnként rímessé, ritmikusává válik a prózám. Aztán váratlanul még izgalmasabbá lett mindez. Fura módon verssorokba kezdtek kéredzkedni a fel-felbukkanó rímek, s néha olyan erőssé vált a gondolatok belső lüktetése, hogy már a rímek se határozták meg feltétlenül előre a sorokat... Valahogy így kezdődött a felismerés: Jé! De hisz ezek versek akarnak lenni!

Miféle verseket ír az, aki nem költő? Verseimben elveszek lassan volt-világomból. Elhanyagolt kertben, a régi korok árnyán lépelek például, máskor pedig sötét fátyol mögül szemlélem a jelent, a szellő vagy a halál táncát. Hol keringőznek, hol incselkednek a vágyak. Hallom, ahogy idegenek toporognak küszöbömön, vagy ahogy felém üvölt a csend. Néha kiszakad létem vagy a világ gömbje, több folt is tarkítja, s néha nem bírom cérnával. Szaporodnak a csomók kötelékeimen.

Néha kiszakadok magam is, ha nem sikerül időben elszakadnom... Kavargok, kavarodok, miközben a patakkal mordulok. Hallom a fecsegő felszínt, látom a karmok közt tátogó kopolytűkát. Érzem a széttéphetetlen hálók feszülését, a hínárok fonódását, az örvényt, az áradatokat, melyekből nehéz kiszakadni. De sokszor csak játék, tréfa, rímpróba a vers, amit verslistás barátaim csaltak elő belőlem.

Kúti Horváth Katalin